

Nasza Wspólnota

nr 162

27 listopada 2022 r.

Rektorat pw. św. Michała Archanioła w Przemyślu

ul. Bakończycka 5, 37-700 Przemyśl
tel. 507 070 550, e-mail: t.picur@libero.it
strona internetowa: michal.przemyska.pl

Msze św. i intencje: 28 listopada – 4 grudnia 2022 r.

28.11, poniedziałek, godz. 17.00
Za dusze w czyśćcu

29.11, wtorek, godz. 17.00
Za dusze w czyśćcu

30.11, środa – święto św. Andrzeja, Apostoła, godz. 17.00
W intencji Bogu wiadomej

1.12, czwartek, godz. 17.00
+ Stanisław (3. rocz. śm.)

2.12, piątek, godz. 17.00
O Bożą opiekę, błogosławieństwo i potrzebne łaski dla Magdaleny i całej rodziny, oraz w intencji Bogu wiadomej

3.12, sobota – wsp. św. Franciszka Ksawerego, godz. 17.00
Z okazji urodzin – o Bożą opiekę, błogosławieństwo i potrzebne łaski dla Magdaleny i całej rodziny, oraz w intencji Bogu wiadomej

4.12, II niedziela Adwentu, A

9.00: ++ Walenty, Barbara, Kazimierz

11.00: Za zmarłych polecanych w tegorocznych wypominkach

Ogłoszenia

◆ Serdecznie dziękuję:

- Wiktorii i Wiesławowi Kiełt – za sprzątnięcie kaplicy w dniu wczorajszym,

- Władysławie Potoczniak i Mieczysławie Juryniec – za przygotowanie adwentowej dekoracji przed ołtarzem,

- Małgorzacie Banaś – za troskę o kaplicę.

◆ Wraz z dzisiejszą niedzielą rozpoczynamy nowy rok liturgiczny, który będziemy przeżywać pod hasłem „Wierzę w Kościół Chrystusowy”.

◆ W tym tygodniu przypada pierwszy czwartek, piątek i sobota miesiąca.

◆ Za wszystkich Dobroczyńców modlimy się szczególnie w każdą środę, prosząc, by Bóg wynagrodził im za każdy dar potrzebnymi łaskami, opieką i błogosławieństwem dla ich rodzin.

Z dzisiejszej liturgii słowa

Bracia:

Rozumieście chwilę obecną: teraz nadeszła dla was godzina powstania ze snu. Teraz bowiem zbawienie jest bliżej nas niż wtedy, gdy uwierzyliśmy. Noc się posunęła, a przybliżył się dzień. Odrzucmy więc uczynki ciemności, a przyobleczmy się w zbroję światła! Żyjmy przyzwoicie jak w jasny dzień: nie w hulankach i pijatykach, nie w rozpuście i wyuzdaniu, nie w kłótni i zazdrości. Ale przyobleczcie się w Pana Jezusa Chrystusa i nie troszczcie się zbyt o ciało, dogadzając żądzom.

(Rz 13, 11-14)

W trosce o formację

„Wierzę w święty Kościół powszechny”

(Katechizm Kościoła Katolickiego, nr 748nn)

„W każdym czasie i w każdym narodzie miły jest Bogu, ktokolwiek się Go lęka i postępuje sprawiedliwie; podobało się jednak Bogu uświęcać i zbawiać ludzi nie pojedynczo, z wykluczeniem wszelkiej wzajemnej między nimi więzi, lecz uczynić z nich lud, który by Go poznawał

w prawdzie i zbożnie Mu służył. Przeto wybrał sobie Bóg na lud naród izraelski, z którym zawarł przymierze i który stopniowo pouczał. Wszystko to jednak wydarzyło się jako przygotowanie i jako zapowiedź owego przymierza nowego i doskonałego, które miało być zawarte w Chrystusie. Chrystus ustanowił to Nowe Przymierze, to znaczy Nowy Testament, w swojej krwi, powołując Kościół – wspólnotę, która dzięki Duchowi i wierze stanowi Nowy Lud Boży”.

Cechy charakterystyczne Ludu Bożego

Kościół posiada cechy charakterystyczne, które zdecydowanie odróżniają go od ugrupowań religijnych, etnicznych, politycznych czy kulturowych znanych w historii:

- jest on Ludem Bożym: Bóg nie jest własnością żadnego narodu. To On nabył dla siebie lud tych, którzy kiedyś nie byli ludem: "wybrane plemię, królewskie kapłaństwo, naród święty" (1 P 2,9);
- członkiem tego Ludu staje się człowiek nie przez narodziny fizyczne, ale przez narodzenie z „wody i z Ducha" (J 3,3-5), to znaczy przez wiarę w Chrystusa i chrzest;
- zwierzchnikiem tego Ludu jest Jezus Chrystus;
- udziałem tego Ludu jest godność i wolność synów Bożych, w których sercach Duch Święty mieszka jak w świątyni;
- jego prawem jest nowe przykazanie miłości, tak jak umiłował nas sam Chrystus. Jest to prawo Ducha Świętego (Rz 8,2; Ga 5,25);
- jest posłany, aby być solą ziemi i światłem świata. Stanowi on dla całego rodzaju ludzkiego zaczątek jedności, nadziei i zbawienia;
- jego celem jest Królestwo Boże, zapoczątkowane na ziemi przez samego Boga, mające rozszerzać się coraz dalej, aż na końcu wieków dopełnione zostanie również przez Boga.

Kościół jest święty

Kościół uznawany jest przez wiarę za niezachwianie święty. Albowiem Chrystus, Syn Boży, który wraz z Ojcem i Duchem Świętym doznaje czci jako „sam jeden Święty”, jest w Kościele prawdziwie obecny, żyje i działa. Kościół zjednoczony z Chrystusem jest uświęcany przez Niego; przez Niego i w Nim staje się on również uświęcający: „Uświęcenie człowieka w Chrystusie i uwielbienie Boga jest celem wszystkich innych dzieł Kościoła”. To właśnie w Kościele złożona została pełnia środków zbawienia i w nim dzięki łasce Bożej osiągamy świętość.

Kościół już na ziemi naznaczony jest prawdziwą, choć niedoskonałą jeszcze świętością. Członkowie Kościoła powinni dążyć do doskonałej świętości: „Wyposażeni w tyle i tak potężnych środków zbawienia, wszyscy wierni chrześcijanie powołani są przez Pana, każdy na właściwej sobie drodze, do świętości doskonałej, jak i sam Ojciec jest doskonały.

Miłość jest duszą świętości, do której wszyscy są powołani, „kieruje wszystkimi środkami uświęcenia, formuje je i do celu prowadzi”.

Św. Teresa od Dzieciątka Jezus wyraziła tę prawdę w słowach: „Zrozumiałam, że skoro Kościół jest ciałem złożonym z różnych członków, to nie brak mu najbardziej niezbędnego, najszlachetniejszego ze wszystkich. Zrozumiałam, że Kościół posiada Serce i że to Serce płonie Miłością. Zrozumiałam, że jedynie Miłość pobudza członki Kościoła do działania i gdyby przypadkiem zabrakło Miłości, Apostołowie przestaliby głosić Ewangelię, Męczennicy nie chcieliby przelewać swojej krwi... Zrozumiałam, że Miłość zamyka w sobie wszystkie powołania, że Miłość jest wszystkim, obejmuje wszystkie czasy i wszystkie miejsca... jednym słowem, jest wieczna!”.

Kanonizując niektórych wiernych, to znaczy ogłaszając w sposób uroczysty, że ci wierni praktykowali heroicznie cnoty i żyli w wierności łasce Bożej, Kościół uznaje moc Ducha świętości, który jest w nim, oraz umacnia nadzieję wiernych, dając im świętych jako wzory i orędowników. W ciągu całej historii Kościoła w okolicznościach najtrudniejszych święte i święci byli zawsze źródłem i początkiem odnowy. Istotnie, świętość Kościoła jest tajemniczym źródłem i nieomylną miarą jego apostolskiego zaangażowania oraz misyjnego zapału.

Podczas gdy Kościół w osobie Najświętszej Maryi Panny już osiąga doskonałość, dzięki której istnieje nieskalany i bez zwały, chrześcijanie ciągle jeszcze starają się usilnie o to, aby przewyciężając grzech wzrastać w świętości; dlatego wznoszą swoje oczy ku Maryi. W Niej Kościół jest już cały święty.

Słowo „powszechny” („katolicki”) oznacza: „uniwersalny”, „cały”, „pełny”. Kościół jest powszechny w podwójnym znaczeniu:

- ponieważ jest w nim obecny Chrystus i pełni Jego zbawczych darów,
- ponieważ został posłany przez Chrystusa do całego rodzaju ludzkiego.